

קבץ

תּוֹף הַנַּחַל

דבורים נוראים ונפלאים, מעוררים מעירים ומתקומים, אשר מתוף הנחל נובע מקור הדבקה נובעים לתהיות נפש כל חי ומשם ישקו העדרים, להתחונק בעבודת הבורא בכל דרגה שיהיו נמצאים בענני בטול הקלפות על ידי נקדת האמת – לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קיב

אשר נאמרו בשלחן הטהור של

מרן מוהרא"ש שליט"א

בקצרת רצוא דרעיון פרישת בהעלותה - תשע"ב

ידבר נפלאות מנקדת האמת שעל ידי זה יכולים לצאת מתוך המכאח אף אם יהיה איה שיהיה -
ידבר הדבור באמת לפני הקדוש ברוך הוא כפי איה שהיא, ויגלה שזה כל סוד מהתחנות
שמרמות לנו מצות פסח שני, שהוא למוד נפלא לחיים בכלל ולעבודת השם בפרט

יצא לאור

ערב שבת קדש פרישת בהעלותה תשע"ג

על ידי תלמידי מתיבתא היכל הקדש

הסידר ברסלב

עיר הקדש ירושלים תובב"א

מאמר

למה נגרע לבלתי הקריב

סעודה שלישית פרישת בהעלותך ה'תשע"ב

בסעודה שלישית, סעודת רעוא דרעוין, דבר מוהרא"ש נ"י דבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רבנו ז"ל בלקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קיב, המדבר מבטול הקלפות על ידי נקודת האמות, עין שם.

סביב רשעים ותלכו ולא נותנים להתפלל

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י: רבנו ז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י, חור בקצור על תמצית דברי רבנו ז"ל בתורה זו): הנה ידוע, כי "סביב רשעים ותלכו" (תהלים יב). כי הסטרא אחרא מסבבת הקנשה, כי את זה לעמת זה עשה. ובפרט מו שכבר נמשך אחר עברות, חס ושלום, ונמשך אחר הסטרא אחרא, ושם מקומו, חס ושלום, והם מסבבין אותו מכל צד. וכאשר יעורר רוחו לשוב אל ה', קשה לו מאד להתפלל ולדבר דבורים לפני ה', כי הן מסבבין אותו מכל צד, לכל אחד לפי ענינו פנ"ל. ומחמת שאי אפשר לו להוציא דבור לפני אלקים בדחילו ורחימו וחינת פראוי, לכן כל הדבורים ותפלות שהוא

מדבר לא יוכלו לבקע המחצות והמסכים המבדילים לעלות למעלה, ונשארים למטה תחת המסכים. עד אשר יזכה וישוב פאמת, וידבר דבורים הראויין להתקבל בדחילו ורחימו מעמקא דלבא בהתעוררות גדול, אזי מבקע הדבור המאיר את כל המחצות והמסכים המבדילים, ויעלו עמו כל הדבורים שהיו מנחים למטה עד הנה.

לזכות להתפלל בראוי הוא על ידי אמת

אך איך יזכה לזה? העקר שהכל תלוי בו הוא אמת, לילה בדרך אמת לפי מדרגתו, פי 'חיתמו של הקדוש ברוך הוא אמת' (שבת נה ע"א י"זא ס"ט ע"א), והוא יסוד הכל, פי אמת הוא ראש תוך סוף. ובנין שהוא במדרגת אמת, אזי כמוביל בתלפיש בו אור השם ותפרד בעצמו, אשר חתמו אמת, ואז נאמר עליו: "ה' אורי וישעי". ובנין שה' אור לו, יוכל למצא פתחים הרבה לצאת מהחשך והגלות שהוא סגור שם. פי פאמת יש שם פתחים הרבה, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (יומא לה: מנחות כט:), 'הפא לטמא פותחין לו, יש לו פתחים הרבה'. ובנין שנומצא שם פתחים, היה יכלת לצאת. רק הפסיל בחשך הולך (קהלת ב) ולא יראה הפתחים לצאת, והוא אסור וקשור שם ולא יתנו לו לצאת. עד

אֲשֶׁר יִזְכֶּה לְדַבֵּר דְּבוּרֵי אֱמֶת לְפָנַי ה', אֲזִי הַדְּבוּרִים מְאִירִים, וְה' אֹר לֹ בְנ"ל.

הַדְּבוּרִים הַמְאִירִים – מְאִירִים לֹ אֵת הַפֶּתַח לְשׁוֹב

וְאֲזִי "פֶּתַח דְּבָרֶיךָ יָאִיר מִבֵּין פֶּתָיִים" (תְּהִלִּים קי"ט). כִּי הַדְּבוּרִים הַמְאִירִים, הֵינּוּ דְבוּרֵי אֱמֶת בְּנ"ל, הֵם מְרַאֲיִן לֹ הַפֶּתַח. וְהֵינּוּ דְסִיּוֹם 'מִבֵּין פֶּתָיִים', כִּי הַפֶּתָיִים הַנְּתוּנִין בַּחֲשֵׁךְ, וְלֹא יִרְאוּ לְצֵאתָ, וְכִינּוּ וְיִרְאוּ הַפֶּתַח לְצֵאתָ מִבַּחֲשֵׁךְ, כְּמוֹ שְׂפָתַיִךְ (יִשְׁעֶיךָ מו"ט): "לֹא־מִרְאֵיִם צֵאוּ לֹאֲשֶׁר בַּחֲשֵׁךְ הִגְלוּ". אֲךָ צָרִיךְ שִׁיחֶיהָ הָאֱמֶת, אֱמֶת גְּמֹרָה בְּרוּר וְצֹלֹל כְּלִי שׁוֹם דְּפִי.

וְהַמְשָׁבִיל הַמִּבֵּין יֵשׁ לֹ לְהַתְּפַלֵּל כֹּל יָמָיו, שִׁיזְכֶּה פֶּעַם אֶחָד כֹּל יָמָיו חַיָּיו, לְדַבֵּר דְּבוּר אֶחָד שֶׁל אֱמֶת לְפָנַי ה' פְּרֻאֲוִי; עֵינַי שֶׁם כֹּל זֹאת בְּדַבְּרֵי רַבְּנוּ ז"ל.

עַמֵּר הַעֲצָה בְּכֹל הַמְצָבִים הוּא רַק נְמֻדַת הָאֱמֶת

וְהַסְּבִיר מוֹהֲרָא"ש, נ"י, כִּי הֵנָּה רַבְּנוּ ז"ל מְגַלֶּה בְּתוֹרָה זוֹ סוּד נִפְלָא, שְׂאֵפְשֶׁר תְּמִיד לְצֵאתָ מִתּוֹךְ הַחֲשֵׁךְ, וְלִהְפֹּכּוֹ לְאוֹר, וְלִמְצֵא אֵת הַפֶּתַח שֶׁיֵּשׁ בְּתוֹךְ הַטְּמָאָה כְּדֵי לְצֵאתָ מִמֶּנָּה, כִּי כְּשֶׁאֲדָם נּוֹפֵל לְחַטָּאִים וְעוֹנוֹת, הֵם וְשְׁלוֹם, מִתְּגַבְּרוֹת עָלָיו הַקְּלָפוֹת מְאֹד, וְהֵן

מסבבות אותו מכל צד, עד ששקשה לו מאוד להתגבר עליהן, כי מחלישות את דעתו בכל מיני דמויות של שוא ושקר, וגם מכניסות בו מחשבות של כפירות ואפיקורסות, רחמנא ליצלן, עד שאינו יכול לשית עצה לנפשו איך להפטר מהם, ואז עקר העצה רק נקדת האמת, לומר האמת לפני הקדוש ברוך הוא כפי מה שהוא, הינו לומר לפניו יתברך, "הנני נתון בתוך הטמאה, ואיני רואה שום דרך לצאת ממנה, אנא ה' הושיעה אותי פאמת". ותכף ומיד שתופס מדת האמת, ואומר לפני הקדוש ברוך הוא האמת לאמתו כמו שהיא, אפלו הוא נתון במדרגה תחתונה מאד, הרי מדליק שם את האור, שהוא אור השם יתברך, וכמו שכתוב (תהלים כו, א): 'ה' אורי וישעי'. ומפילא תהיה לו ישועה, כי מתחיל קרן של אור להאיר בתוך החשך שלו, ועל ידי זה יראה את הפתחים לצאת מתוך החשך.

תכף בשארם פונה להטמא – כבר מכינים לו דרך חזרה ובה רבנו ז"ל מבאר בדרך נפלאה את דברי חכמינו הקדושים (יומא לח ע"ב): 'הבא לטמא פותחין לו'. וכפי פשטות דברי חכמינו הקדושים, הכוונה שפותחין לו פתח, ונותנים לו רשות לצאת מתוך הקדושה אל תוך הטמאה, רחמנא ליצלן, אבל רבנו ז"ל מבאר בדרך

נִפְלְאוֹת, שְׁחִפּוֹנָה בְּדִיּוֹק לְהַפְּדוֹ: - הַבֵּא לְטֹמֵא, וּמִתְגַּבֵּר עָלָיו יִצְרוּ
 לְהֵבִיא אוֹתוֹ אֶל הַטְּמֵאָה רַחֲמָנָא לִיצְלָן, תִּכְרַף וּמִיד פּוֹתְחִין לוֹ
 פְּתָחִים אֵיךְ לְצֵאת מִתּוֹךְ הַטְּמֵאָה, כִּי מְכִינִים לוֹ פְּתָחִים שֶׁל יְשׁוּעָה,
 שְׂאֵם יִרְצֶה לְהִסְתַּבֵּל עַל נִקְדַּת הָאֵמֶת, וְלִחְכִיר שֶׁהוּא בְּתוֹךְ הַטְּמֵאָה,
 וְשֶׁהוּא תָפוּס בְּיַד תְּקֵלּוֹת, וְיִצְעַק מִשֵּׁם אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, "אֵנָּה הוֹ",
 הוֹשִׁיעָה אוֹתִי בְּאֵמֶת, וְהוֹצִיאֵנִי מֵאֶפְלָה לְאוֹרָה, וּמִן הַטְּמֵאָה אֶל
 הַטְּהוֹרָה", אֵזִי בְּדַבּוֹר אֵמֶת זֶה יִדְלִיק עַל נְשָׁמְתוֹ אוֹר גָּדוֹל שֶׁהוּא אוֹר
 הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְיִרְאֶה אֶת הַפְּתָחִים לְצֵאת מִתּוֹךְ הַטְּמֵאָה, וְלְהַכְנִים
 חוֹרָה אֶל הַקִּדְשָׁה.

שְׁמִי בְּחִינּוֹת יֵשׁ בְּאוֹר שֶׁל הָאֵמֶת

וְאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (בְּסוֹף הַתּוֹרָה), שֵׁישׁ הַרְבֵּה מְדֻרְגוֹת בְּמִדַּת הָאֵמֶת, כִּי
 יֵשׁ אֶחָד שֶׁהוּא דְבוּק בְּאֵמֶת מִצַּד עֲצוּמוֹ, וּמֵאִיר וְהוֹלֵךְ בְּמִדַּת הָאֵמֶת,
 כְּמוֹ אֶבֶן טוֹבָה הַמְּאִירָה גַם בְּתוֹךְ הַחֹשֶׁךְ, אֲבָל יֵשׁ אֶחָד שֶׁעֲדִין אֵינוֹ
 אוֹחוֹז בְּזוֹה, רַק מוֹכֵן עַל כָּל פְּנִים שֶׁאֲחֵרִים יֵאִירוּ בּוֹ מִדַּת הָאֵמֶת, כִּי
 הוּא כְּמוֹ חֲלוֹן, שֶׁהוּא מַעְכִּיר אֶת הָאוֹר שֶׁמִּבְחוּץ, שֵׁיוֹכֵל דֶּרֶךְ הַחֲלוֹן
 לְהֵאִיר לְפָנִים, וְעַל יְדֵי שֶׁבֵּא וּמִתְחַבֵּר אֶל צְדִיקִים הַדְּבָקִים בְּאֵמֶת,
 הֵם מְאִירִים בּוֹ מִדַּת הָאֵמֶת, וּמוֹרִים לוֹ הַדֶּרֶךְ לְצֵאת מִתּוֹךְ הַחֹשֶׁךְ,
 וְלְהַגִּיעַ אֶל הָאוֹר בְּאֵמֶת.

עקר עבודת הצדיקים להאיר אור התורה ולמודד החלכה
 פי עבודת הצדיקים בכל ימי חיייהם, להכניס אהבת התורה ויראת
 שמים בכל מקרביהם. ועל התורה נאמר (איכה רבה הקדמה פסקה ב):
 'הפאור שפיה מחזירן למוטב; נמצא, שמייד שאדם מתנדב בתורה,
 מאיר לו אור תקדוש ברוך הוא לעבור את זה העולם בשלום,
 ובפרט על ידי למוד הלכה, שעל ידה עקר החליכה בזה העולם,
 וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (סוף גדה): 'כל השונה הלכות בכל יום
 מבטח לו שהוא בן עולם הבא, שנאמר (חבקוק ג) הליכות עולם לו,
 אל תקרי הליכות אלא הלכות'. פי למוד הלכה מורה ומאיר לאדם
 הדרך הישרה ללכת בזה העולם, לכל יפשל, חס ושלום, וככל שאדם
 מקרב אל צדיקי אמת הפועלים על למוד התורה ועל למוד הלכה,
 כך נכנס בו אור התורה, ומאיר לו בכל דרכיו כמו השמש בצהרים.

אסור להתאוש בשום פנים ואפן:

ולכן אסור לאדם ליאוש עצמו בשום פנים ואפן, ואפלו אם מוצא את
 עצמו בתוך עמקי הקלפות, רחמנא ליצלו, והם מסבבים אותו מפל
 צד, והחשוף והבלבולים מתגברים עליו מאד, עקר עצתו – להמשיך
 עצמו אל האמת, ולומר את האמת לפני הקדשה ברוך הוא שהיא:
 'רבנו של עולם, אני נתון בתוך הטמאה, אנא הוצא אותי משם',

כִּי עַל יְדֵי דַבּוּר הָאָמֶת, יֵאִיר עַל נַפְשׁוֹ אֹר גְּדוֹל מְאֹד, וַיִּזְכֶּה לְמִצּוֹא
 אֶת הַפְּתָחַיִם לְצֵאת מִתּוֹךְ הַחֹשֶׁךְ, וְאִם עֲדִין קָשָׁה לוֹ לְהַגִּיעַ אֶל מִדַּת
 הָאָמֶת, יִסְתַּוְּבַב בְּמַחֲנֶה הַצְּדִיקִים הַדְּבָקִים בְּאָמֶת, וְהֵם יֵאִירוּ בּוֹ
 אֹר הָאָמֶת כְּפִי מוֹדֶרְתּוֹ, וְלִכֵּן אֲשֶׁרֵי מִי שְׁאִינוּ מִטְעָה עֲצֻמוֹ כְּלָל,
 וְתִמִּיד מִמְשִׁיךְ עֲצֻמוֹ אַחֵר נִקְדַּת הָאָמֶת, כִּי אִזּוֹ תִּמִּיד יֵאִיר לוֹ אֹר
 הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְסוֹף כָּל סוֹף יִזְכֶּה לְצֵאת מִן הַחֹשֶׁךְ, וְלִהְפְּכוֹ לְאֹר
 גְּדוֹל, וְעוֹלְמוֹ יֵרָאֶה בְּחַיּוֹ, אֲשֶׁרֵי לוֹ וְאֲשֶׁרֵי הַלְקוֹ.

לְכֹאזֶרֶת שְׂאֵלַת הָאֲנָשִׁים שְׂחִיו טְמֵאִים לְנַפְשׁ אָדָם, אֵינָה מוֹיִכְנֵת:

וְקִשֶׁר מוֹהֲרָא"ש נ"י אֶת הָעֲנִיָּן הַנַּ"ל לְפָרִשֶׁת הַשְּׁבוּעַ בְּקִשֶׁר נוֹרָא
 וְנִפְלָא מְאֹד, כִּי הִנֵּה מְצִינוּ בְּפָרִשֶׁת הַשְּׁבוּעַ מִצּוֹת פֶּסַח שְׁנִי, וְכִמוֹ
 שְׁכַתּוֹב (בַּמִּדְבָּר ט) וַיְהִי אֲנָשִׁים אֲשֶׁר הָיוּ טְמֵאִים לְנַפְשׁ אָדָם וְלֹא
 יָכְלוּ לַעֲשׂוֹת הַפֶּסַח בַּיּוֹם הַהוּא וְנֹו, וַיֹּאמְרוּ הָאֲנָשִׁים הַהֵמָּה אֵלֵינוּ
 אֲנַחְנוּ טְמֵאִים לְנַפְשׁ אָדָם לָמָּה נִגְרַע לְבַלְתִּי הַקְּרִיב אֶת קֶרְבֵּן ה'
 כְּמוֹעֲדוֹ בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וְהִנֵּה יֵשׁ לְהַבִּין אֶת שְׂאֵלַת הָאֲנָשִׁים
 הַהֵמָּה שְׂאֵמְרוּ "אֲנַחְנוּ טְמֵאִים לְנַפְשׁ אָדָם - לָמָּה נִגְרַע" הֲלֹא
 תְּשׁוּבָתָם בְּצִדָּם וּבְתוֹךְ שְׂאֵלָתָם, אִם אַתֶּם טְמֵאִים לְנַפְשׁ אָדָם - אִזּוֹ
 בּוֹדָאֵי תִּגְרַעוּ! כִּי אִי אֶפְשָׁר לָמִי שְׂטֵמָא לַעֲשׂוֹת הַפֶּסַח, וְאִם כֵּן מַה
 הִיְתָה שְׂאֵלָתָם? (וְכִמוֹ כֵּן הַקָּשָׁה הָאֹר הַחַיִּים תְּקוּוֹשׁ בְּפִרוּשׁוֹ, עֵין שָׁם)

תָּכַף בְּשָׂאָדָם מִפִּיר אֶת מְקוֹמוֹ – אוֹחֵז בְּנִקְדַּת הָאֶמֶת

וְהִנֵּה לְפִי דְבָרֵי רַבְּנֵנוּ ז"ל הַנֵּל מְאִירִים הַדְּבָרִים מְאֹד, כִּי תִכַּף וּמִיד שְׂאָדָם מִפִּיר וּמוֹדָה שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנֵּת "אֲנַחְנוּ טְמֵאִים לְנֶפֶשׁ אָדָם!" חִינּוּ שֶׁמִּכִּיר שְׁנֵתוֹן בְּתוֹךְ הַטְּמֵאָה וּבְתוֹךְ הַקְּלָפוֹת, וּמִפִּיר אֶת מְקוֹמוֹ בְּאַמֶּת, אֲזִי הוּא דְבוּק בְּנִקְדַּת הָאֶמֶת, וְתִכַּף וּמִיד שֵׁישׁ בּוֹ נִקְדַּת הָאֶמֶת, מִכְרָח לְהִיּוֹת אֵינֶה פֶתַח שֶׁל אֹר לְצֵאת מִן הַטְּמֵאָה, וְלַחֲגִיעַ אֶל תּוֹךְ הַקְּדוּשָׁה, וְלִכֵּן תִּכַּף שְׂאוֹמְרִים בְּפֶה מְלֵא "אֲנַחְנוּ טְמֵאִים לְנֶפֶשׁ אָדָם", וּמִפִּירִים אֶת מְקוֹמָם בְּאַמֶּת, אֲזִי בְּוֹדָאֵי אַחַר כֵּךְ יוֹכִילִים לְשֹׂאֵל "לְמָה נִגְרַע", כִּי נִקְדַּת הָאֶמֶת מְאִירָה לְאָדָם בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא, אֶפְלוּ בְּדִיּוּטָא הַתְּחַתּוֹנָה, וְתִכַּף וּמִיד מִכְרָח שִׁינְרַח פֶּתַח שֶׁל אֹר לְצֵאת מִתּוֹךְ הַחֹשֶׁךְ.

הַצְּדִיק הָאֶמֶת מְדַלֵּק אֶת אֹר נִקְדַּת הָאֶמֶת

וְהֵם בָּאוּ וְהִצִּיעוּ שְׂאֵלְתָם לְפָנֵי מֹשֶׁה רַבְּנֵנוּ, שֶׁהוּא הַצְּדִיק הָאֶמֶת, כִּי הֵם הִפִּירוּ הַיִּטֵּב, שְׂבֻדָּאֵי עַל יְדֵי מִדַּת הָאֶמֶת שֵׁישׁ אֶצֶל הַצְּדִיקִים – יוֹכּוּ לְצֵאת מִתּוֹךְ הַטְּמֵאָה, כִּי אֶפְלוּ אִם עֲדִין לֹא זָכוּ בְּעֵצָמָם אֶל נִקְדַּת הָאֶמֶת בְּשִׁלְמוֹת, אֲבָל מוֹכְנִים עַל כָּל פָּנִים לְהִיּוֹת כְּמוֹ "הַלּוֹן", שִׁיאִירוּ אַחֲרֵים בְּתוֹכָם מִדַּת הָאֶמֶת, וְלִכֵּן תִּכַּף וּמִיד עֲנֶה לָהֶם מֹשֶׁה רַבְּנֵנוּ, "עֲמִדוּ וְאַשְׁמְעָה מַה יַּעֲנֶה ה' לָכֶם", כִּי מִיד בְּאֶשֶׁר הִתְקַשְׁרְתֶּם

אל מדת האמת, ואמרתם אנחנו טמאים לנפש אדם, בודאי יהיה צווי ועצה לכם מאת הקדוש ברוך הוא איך לצאת מתוך הטמאה ולכנס אל תודת הקדושה, כי האמת מדליקה את האור, והאור יאיר לכם לצאת מן הטמאה אל תודת הקדושה.

הסוד הנפלא של התחזקות הטמון ב"פסח שני מצה וחמין עמו בבית":

וזהו מצות פסח שני, שבתוכה יש חידוש גדול מה שאין בפסח ראשון, כי בפסח שני "מצה וחמין עמו בבית", מה שאין בן בפסח ראשון, חמין אסור ב'בל יראה' וב'בל ימצא'. כי כל הענין של פסח שני הוא – למצוא את האור שבתוך החשך, ולתפס את החשך ולתפכו לאור, שזהו ענין "מצה וחמין עמו בבית", "מצה" מרמזת על האור ועל חרות המוחין – שאינו נותן למחו להתחמין במחשבות זרות והרהורים רעים, חם ושלום. ו"חמין" מרמז על חשך וחמוין חמה, שהחמין מחו בפסקות ובלבולים, רחמנא ליצלן, ואינו יכול לישוב דעתו פראוי. אבל מצות פסח שני מגלה שגם בתוך החשך והטמאה יש פתחים לצאת, העקר שיהיה דבוק באור האמת, ולכן אפלו אם "מצה וחמין עמו בבית", ועדין אינו זוכה להטהר מכל החמין והחשך לגמרי, על ידי שאוכל גם מצה, ומדבק עצמו אל נקדת האמת, גם בתוך החשך והטמאה, על ידי זה יתחיל אור

האמת להאיר אצלו, עד שיזכה לתפוד החשך לאור אמת, ולצאת
מן הטמאה לגמרי.

יזכנו הקדוש ברוך הוא להיות דבוקים תמיד באור האמת, עד
שיאיר על נשמותינו אור הקדוש ברוך הוא, ונזכה לצאת מן החשך
והגלות לגמרי ולקבל פני משיח צדקנו, במהרה בימינו, אמן ואמן.

